

Lov. Men det Spørgsmaal, jeg lægger allermest Vægt paa, er, at der bliver fri Adgang til Appel. Der er for mig ikke Spor af Tvivl om, at hvis disse Sager, som jeg her har nævnt, vare blevne appellerede til Viborg Overret eller Københavns Overret, saa vilde det ikke være gaaet saadan, at den uskyldige Mand var kommen til at betale 6—700 Kr., og at den skyldige var sluppen fri. Alle disse Sager vilde have faaet et helt andet Udfald.

Nu skal jeg ikke underholde Forsamlingen mere med Hestene. Hvis jeg vidste mere om dem at sige, skulde jeg sige det; men nu har jeg udtømt den Galde, jeg har opsparet ved de to Uheld, jeg selv har lidt ved denne Lov. Jeg vil saa gaa over til nogle af de Forhandlinger, der have været førte særlig med Justitsministeren. Der er først Spørgsmaalet om Bødernes Størrelse ved Politiretten. Den højtærede Justitsminister mente, at det kunde en Minister ikke blande sig i, for Dommerne havde at kende, hvad Ret var, og paalægge Bøder af den Størrelse, de selv syntes. Ja, det er selvfølgelig ganske rigtigt; jeg vilde ikke ønske, at den Tid nogen Sinde skulde komme, da en Justitsminister skulde faa Spor af direkte Indflydelse paa Domstolene. Men det kunde dog være, at et Ønske, fremsat fra denne Forsamlings Side og direkte og udtrykkeligt bifaldet af Landets Justitsminister, kunde høres ud over Landet og virke paa Dommerne, saaledes at disse Bøder bleve nedsatte noget. Jeg skal sige hvorfor: Disse sædvanlige Bøder i den offentlige Politiret, for at have ladet en Trækkevogn staa for længe paa et Gadehjørne, for rene Bagateller med Gadefejning og dit og dat, som en Pladsmand har at udføre, ere saa store, at de for mange af dem, de gaa ud over, repræsentere ikke en Dags Løn, men en Uges, maaske en Maanedes Løn, og hvad skal Familien leve af, hvis han ikke kan betale? Den højtærede Justitsminister har ganske vist indført den Lempe, at man kan betale i Afdrag, og det er jo allerede meget godt; men naar Folk sidde saa smaat i det, at de kun have lige til det daglige Brød, er det ikke godt at skulle undvære Afdrag til Bødekassen. Og hertil kommer, at jeg mener, at vi ikke uden den alleryderste Nødvendighed skulle sætte vore Medborgere i Fængsel, vi skulle gøre alt, hvad vi kunne for, at Bøderne blive af en saadan Størrelse, at de kunne betales, og at de ogsaa blive betalte. En ærlig Mand, der forbryder sig mod en Politivedtægt og bliver slæbt i Retten for en ren Bagatel, har Straf nok i at maatte spille en hel Dag

paa et saa behageligt Sted, som den offentlige Politiret er f. Eks. her i København, og saa faa en ganske lille Bøde. Han kommer ikke igen med sin gode Villie, naar det er en brav Mand. Men han kan faa en Bøde, der bringer ham indenfor Fængslets Mure og gør ham baade i hans egne og nærstaaendes Øjne til et mindre godt Individ. Det skal slet ikke være vor Sag at bringe Folk ind i Fængslerne, det skal være vor Sag, saa vidt og saa længe vi kunne, at holde dem fri for Fængsel og gøre dem til gode og brave Mennesker.

Jeg kommer nu til at tale om Politibetjentene. Det er jo ellers et Emne, der har været debatteret mellem Justitsministeren og Folketingsmanden fra Stege (Jessen), men jeg vil dog ogsaa have Lov til at sige lidt derom. Jeg vil begynde med at sige, at Politibetjentkorpset er et godt og dygtigt indøvet Korps, men jeg mener, at det ikke bliver brugt paa en god Maade. Jeg mener, at det er ganske utilbørligt, at Politibetjentene blive brugte til den Slags Lapperier som at gaa rundt og passe paa de næringsdrivende, f. Eks. Konditorerne, at der hver Aftenstund ved 9-Tiden bliver kommanderet et stort hjulmet Korps ud til at staa og trykke Næserne flade ved Konditorvinduerne for at se, om Folk gaa ud derfra med Pakker. Hvis Folk gaa ud derfra med Pakker, antages det, at det er Kager — tænk en Gang, Kager! — og saa blive de slæbte op i Politiretten og mulkerede i dyre Domme, det vil sige ikke de Folk med Pakker, men Konditorerne. Vi kende alle det Tilfælde, at naar om Søndagen en Spegepølse har staaet i Nærheden af et Fad Mælk, bliver vedkommende næringsdrivende noteret, ikke fordi de to Ting ikke maa være i Nærheden af hinanden, men fordi det bryder Kirkefreden. Der staa i Helligdagsloven, at det maa ikke være. Til daglig maa der staa meget værre Ting i Nærheden af Mælk, men hvis om Søndagen en Politibetjent kigger ind gennem et Vindue og ser, at Spegepølser og de andre Ting ikke ere bragte væk, ligger der et Hus. Den næringsdrivende Borger bliver slæbt i Retten og maa betale det dyrt. Det er ikke den rigtige Maade at bruge sit Betjentkorps paa, og jeg vil nedlægge en ganske bestemt Protest mod, at det tillades Politiet at blive ved paa den Maade. Der er talt saa meget baade her og andetsteds om, at vi forlange nye Byrder af Folk, Skattebyrder og dit og dat, men at vi aldrig gøre noget for Erhvervslivets Opkomst. Men een Ting kunde vi gøre, vi kunde lade være at hindre og sinke den hæderlige Borger i